

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **K. K. (wcześniej: P.)**,
skazanego z art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 12 października 2023 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania,
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 28 marca 2002 r., sygn. akt II AKa 32/02,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 12 czerwca 2001 r., sygn. akt IV K 259/00,

p o s t a n o w i ł:

- 1. wniosek oddalić;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego, w tym wydatkami w kwocie 20 (dwudziestu) złotych, obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

K. K. (noszący wcześniej nazwisko: P.) został oskarżony o to, że:
I. nocą z 7 na 8 stycznia 2000 r., w miejscowości K., gm. A., woj. [...], działając wspólnie w porozumieniu z P. G., M. Ł. i R. Ł., w ramach przyjętego podziału ról, a nadto w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie w postaci chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia,

w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne, użył przemocy wobec F. M. w ten sposób, że P. G. podpalił opary gazu propan-butan, bezpośrednio zagrażając życiu pokrzywdzonego, podpalił zapalniczką jego owłosienie łonowe i kilkakrotnie kopnął go w głowę, K. K. przytrzymywał pokrzywdzonego w tym czasie, dusił sznurkiem za szyję oraz wielokrotnie bił go pięściami po głowie, zaś R. Ł. i M. Ł. rozili pokrzywdzonemu pozbawieniem życia i przeszukiwało pomieszczenia, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia na szkodę wymienionego F. M. mienie w postaci jednej pary butów i łańcuszka ozdobnego o łącznej wartości nie mniej niż 135 złotych, przy czym F. M. zmarł w dniu 12 lutego 2000 r. w wyniku doznanego w przebiegu zdarzenia urazu głowy z wylewami krwi do jamy czaszki,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. w czasie i miejscu jak w pkt. I działając wspólnie i w porozumieniu z ww. osobami, w ramach przyjętego podziału ról, w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne, użył przemocy wobec A. P. w ten sposób, że P. G. posługujący się nożem wielokrotnie bił ją pięściami po głowie i dusił sznurkiem za szyję, w wyniku czego doznała ona obrażeń w postaci stłuczenia twarzy i szyi, ran tłuczonych okolicy czołowej oraz siniaków i śladu w postaci bruzdy naruszających czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, a nadto groził pokrzywdzonej natychmiastowym użyciem noża, pozbawieniem życia oraz związał ją doprowadzając do stanu bezbronności, K. K. groził natychmiastowym użyciem przemocy wobec A. P. w postaci poparzenia żelazkiem, zaś R. Ł. i M. Ł. grozili jej pozbawieniem życia, a nadto podali noże z innego pomieszczenia; przeszukali wnętrze mieszkania, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia na szkodę wymienionej A. P. mienie w postaci drobnych pieniędzy i łańcuszka ozdobnego o łącznej wartości nie mniej niż 22 zł,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

III. w czasie i miejscu jak w pkt. I, działając wspólnie i porozumieniu z ww. osobami, w ramach przyjętego podziału ról, w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia, w związku z rozbojem oraz ze szczególnym okrucieństwem, spowodowali zgon A. M. na miejscu zdarzenia w wyniku złamania kości pokrywy i podstawy czaszki oraz kości twarzoczaszki z wylewami krwi do jamy czaszki i stłuczeniem tkanki mózgu, w ten sposób, że M. Ł. odnalazła i podała przedmiot służący do popełnienia przestępstwa w postaci cegły, K. K. przytrzymał A. M. zaś P. G. wielokrotnie uderzył pokrzywdzonego cegłą w głowę,

tj. o zbrodnię z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 12 czerwca 2001 r., sygn. akt IV K 259/00:

- uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia z tymi zamianami, że działał z R. Ł. do czasu opuszczenia przez niego miejsca zdarzenia, w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia F. M. w związku z rozbojem i w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie, a ponadto P. G. groził córce pokrzywdzonego A. P. nożem, i z uwzględnieniem, że K. K. dopuścił się dokonania zarzucanego mu czynu w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności od dnia 6 czerwca 1996 r. do 30 października 1996 r. i od dnia 5 lipca 1998 r. do dnia 21 grudnia 1998 r. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. w sprawie II K [...] za podobne przestępstwa umyślne,

tj. zbrodni określonej w art. 280 § 2 k.k. i art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k., za którą – na podstawie art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 40 § 2 k.k. – wymierzono mu karę 25 lat pozbawienia wolności i 10 lat pozbawienia praw publicznych;

- uznał K. K. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia z tym, że ustalił, iż z R. Ł. działał wspólnie i w porozumieniu do czasu opuszczenia przez niego miejsca zdarzenia, a ponadto uzupełnił opis czynu o wskazanie, że oskarżony działał w celu zaboru mienia i w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności od 6 czerwca 1996 r. do 30 października 1996 r. i od 5

lipca 1998 r. do 21 grudnia 1998 r. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. w sprawie II K [...] za podobne przestępstwo umyślne, a noże podawała M. Ł.,

tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 280 § 2 k.k. – skazano K. K. na karę 15 lat pozbawienia wolności;

- uznał tego oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 2 pkt 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. – wymierzył mu karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 85 k.k. i art. 88 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 77 § 2 k.k. orzekł ograniczenie do skorzystania z warunkowego przedterminowego zwolnienia – nie wcześniej niż po upływie 30 lat od odbycia przez niego kary pozbawienia wolności.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie, że działanie oskarżonego wyczerpywało znamiona przestępstw z art. 280 § 2 k.k. i wymierzenie mu na podstawie tego przepisu stosownych kar, ewentualnie zmianę wyroku w części dotyczącej wymierzenia kary jednostkowej i łącznej dożywotniego pozbawienia wolności, i orzeczenia kary pozbawienia wolności w innym wymiarze.

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 28 marca 2002 r., sygn. akt II AKa 32/02, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w odniesieniu do K. K. w ten sposób, że uchylił orzeczenie ograniczenia skorzystania przez niego z warunkowego przedterminowego zwolnienia. W zakresie pozostałych rozstrzygnięć co do tego oskarżonego zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

K.K. pismem z dnia 30 listopada 2020 r. wystąpił z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania, wskazując

na pojawienie się nowych dowodów, które – w jego przekonaniu – wskazywały, że skazano go „przy błędnym przyjęciu okoliczności wpływających na obostrzenie kary, nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary”. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II KO 42/21, odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności. Postanowienie to zostało następnie utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2021 r., sygn. akt II KZ 37/21.

Pismem z dnia 2 maja 2023 r. obrońca K. K. złożył wniosek o wznowienie postępowania z uwagi na:

- a) skazanie K. K. za przestępstwo zabójstwa z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 w zw. z art. 11 § 2 k.p.k. na szkodę A. M., którego to czynu skazany nie popełnił (podstawa art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.),
 - b) skazanie K. K. za przestępstwo zabójstwa z art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k. na szkodę F. M. - zagrożone karą surowszą (podstawa art. 540 § 1 pkt 2 lit. b) zdanie 1 k.p.k.;
 - c) skazanie K. K. za przestępstwa zabójstwa z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 w zw. z art. 11 § 2 k.p.k. na szkodę A. M. oraz za przestępstwo zabójstwa z art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k. na szkodę F. M.- nastąpiło w wyniku postępowania karnego, w toku którego w dopuszczono się przestępstw, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (podstawa art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.),
- a w konsekwencji uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 czerwca 2001 roku oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 marca 2002 roku, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Ponadto obrońca skazanego wniósł o przeprowadzenie poniższych dowodów:

- 1-5. dowodu z depozycji K. K., P. S. (dawniej P. G.), R. Ł., M. Ł. i H. M.;
- 6. dowodu z dokumentu postaci listu P. S. (wraz z kopertą] skierowanego do K. K.;
- 7. dowodu z dokumentu w postaci listu adwokackiego z dnia 19 października 2022 roku skierowanego przez adwokata M. L. do M. Ł. wysłanego do Zakładu Karnego

w Ł., a następnie przekierowanego do Zakładu Karnego nr [...] w G., wraz z informacją o przekierowaniu korespondencji;

8. dowodu z dokumentu w postaci listu adwokackiego z dnia 19 października 2022 roku skierowanego przez adwokata M. L. do P. S. wysłanego do Zakładu Karnego w N., wraz z kopertą i adnotacją;

9. dowodu z dokumentu w postaci pisma K. K. skierowanego do lekarza – specjalisty chorób zakaźnych zawierającego szereg pytań do lekarza oraz prośbę o wydanie opinii hepatologicznej oraz opinii lekarza specjalisty;

10. dowodu z opinii hepatologa - lekarza I. K.;

11. dowodu z opinii lekarza specjalisty psychiatrii P. N.;

12. dowodu z opinii lekarza neurologa;

13. dowodu z opinii biegłego specjalisty hepatologa lub specjalisty chorób zakaźnych;

14. dowodu z opinii 2 biegłych lekarzy psychiatrów oraz psychologa - po uzyskaniu opinii hepatologa;

15. dowodu z opinii biegłego chirurga, specjalizującego się w leczeniu oparzeń na podstawie całokształtu dokumentacji medycznej F. M. oraz pozostałych materiałów z akt sprawy IV K 259/00;

16. dowodu z dokumentu w postaci zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 12 lutego 2023 roku skierowanego do Prokuratury Rejonowej w Zgierzu dot. czynu z art. 231 § 1 k.k.;

17. dowodu z dokumentu w postaci postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zgierzu, wydanego dnia 21 lutego 2023 roku w sprawie, Ds.[...];

18. dowodu z dokumentu w postaci zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa Prokuratury Rejonowej w Zgierzu z dnia 19 stycznia 2023 roku o czyn z art. 155 k.k. lub 160 § 1 k.k. na szkodę F. M. (wraz z załącznikami) oraz dokumentu w postaci wniosku z dnia 30 marca 2023 roku do Prokuratury

Okręgowej w Łodzi o objęcie zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zgierzu prowadzącego lub nadzorującego postępowanie związane z ww. zawiadomieniem;

19. dowodu z załączonej do wniosku o wznowienie dokumentacji: fotokopii dokumentów (oryginały znajdują się w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Łodzi: IV K 259/00) w postaci: notatki urzędowej z dnia 13 lutego 2000 roku (k. 439 akt IV K 259/00), historii choroby F. M. z pobytu w Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznego [...] w Z. (k. 454 - 461 akt), protokołu sekcji zwłok z dnia 6 lutego 2000 roku (k. 628 - 631 akt IV K 259/00);

20. dowodu z dokumentacji medycznej dotyczącej pobytu F. M. w ww. podmiocie leczniczym w okresie od 8 stycznia 2000 roku do 2 lutego 2000 roku, jak również udzielania informacji, kto był lekarzem prowadzącym leczenie F. M. oraz na jakich oddziałach ww. podmiotu leczniczego były udzielane F. M. usługi zdrowotne.

Prokurator, ustosunkowując się do wniosku o wznowienie postępowania, wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego K. K., mimo jego niewątpliwej obszerności oraz rozbudowanej argumentacji (78 stron bez załączników), na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie, jedynie dla przypomnienia, należy wskazać na trzy zasadnicze kwestie, które w tej sprawie zadecydowały o niezasadności wniosku o wznowienie postępowania:

1. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym: „samo ujawnienie „nowych faktów lub dowodów” nie stanowi wystarczającej podstawy do wznowienia postępowania. Konieczne jest, aby te nowe fakty lub dowody w sposób wiarygodny kwestionowały prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, a więc, zachodzić musi wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego. W świetle art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., ciężar udowodnienia wystąpienia wskazanej w tym przepisie przesłanki wznowienia obciąża składającego wniosek o wznowienie, skoro

wcześniejszym wyrokiem zostało już obalone domniemanie jego niewinności. Nowy dowód, w konfrontacji z dotychczas zebrany materiał dowodowy, będący podstawą zapadłych w sprawie orzeczeń, musi wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo pomyłki sądowej, pociągając za sobą konieczność wznowienia zakończonego już postępowania” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2022 r., V KO 29/22, LEX nr 3511314; zob. też m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2023 r., IV KO 116/22, LEX nr 3512801; z dnia 21 grudnia 2022 r., IV KO 54/22, LEX nr 3513491; z dnia 13 sierpnia 2014 r., III KO 20/14, LEX nr 1527355*). W judykaturze akcentuje się również i to, że „zgłoszenie przez stronę nowych faktów i dowodów nie powoduje, że sąd rozpoznający wniosek o wznowienie postępowania niejako automatycznie jest zobligowany do wznowienia postępowania. Te zgłoszone przez stronę nowe fakty i dowody podlegają ocenie tego sądu, dokonywanej w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie, w toku jej rozpoznawania przez sąd pierwszej i drugiej instancji. Oczywiście te nowe fakty i dowody, podane przez stronę, muszą wskazywać na zaistnienie okoliczności wymienionych w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a-c k.p.k., innymi słowy na oczywistą (graniczącą z pewnością) lub co najmniej wysoce prawdopodobną błędność wyroku, którego dotyczy wniosek o wznowienie” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2022 r., III KO 33/22, LEX nr 3405915*).

2. Jeśli chodzi o charakter podstawy wznowieniowej *propter nova*, określonej w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., to należy pamiętać – i co należy dobitnie podkreślić – że *de lege lata* nowe fakty i dowody, o których mowa w tym przepisie, muszą być nieznanne wcześniej nie tylko sądowi, ale także stronie postępowania (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2022 r., I KO 35/22, LEX nr 3438500; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2017 r., V KO 92/16, LEX nr 2237291; zob. też: D. Świecki, w: Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2023, teza 13 do art. 540 k.p.k.; J. Matras, w: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, red. K. Dudka, Warszawa 2020, teza 8 do art. 540 k.p.k.*).

3. Natomiast podstawa wznowienia *propter falsa* została uszczegółowiona w przepisie art. 541 § 1 k.p.k. stanowiącym, że czyn, o którym mowa w art. 540 § 1

pkt 1, musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k. Tyle tylko, że: „nie każde orzeczenie, z którego wynika niemożność wydania wyroku skazującego (art. 541 § 2 *in fine* k.p.k.), może być uznane za orzeczenie dające podstawę do wystąpienia o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Jest nim także tylko orzeczenie wydane w postępowaniu karnym, inne niż wyrok skazujący, w którym zawarte są ustalenia stwierdzające popełnienie przez sprawcę przestępstwa w związku z innym postępowaniem karnym zakończonym prawomocnym orzeczeniem, jeśli przy tym istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że popełnienie tego przestępstwa mogło mieć wpływ na treść orzeczenia” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2018 r., V KO 83/17, OSNKW 2018/4/34, LEX nr 2425910*).

Mając zatem powyższe na uwadze należy stwierdzić wprost, że kolejny już wniosek o wznowienie postępowania w sprawie skazanego K.K. odwołuje się do okoliczności, które nie spełniają wymogów ustawowych i nie mogą stanowić podstawy do uwzględnienia tegoż wniosku.

Zdecydowana większość okoliczności, które zostały podniesione we wniosku nie stanowi bowiem żadnych nowych faktów lub dowodów, które nie byłyby znane nie tylko Sądom orzekającym, ale i samemu skazanemu K. K., który przecież – co wynika wprost ze złożonego wniosku – doskonale o tych faktach i dowodach wiedział.

Podstawy do wznowienia postępowania nie mogą również stanowić okoliczności dotyczące rzekomych przestępstw, jakich miano by się dopuścić w toku dotychczasowego postępowania, skoro w tym zakresie nie zapadło żadne rozstrzygnięcie, które takie fakty by potwierdzało.

W pełni zatem należy się zgodzić ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym już w postanowieniu z dnia 24 czerwca 2021 r. (II KO 42/21), że wniosek o wznowienie postępowania w sprawie K. K. (uprzednio – P.) zmierza do przeprowadzenia powtórnie, zgodnie z wolą skazanego, kontroli instancyjnej, *de facto* i *stricto* apelacyjnej, co w świetle przedstawionych uwag – nie mogło okazać się skuteczne.

Z całą stanowczością należy stwierdzić również wprost, że wskazane we wniosku o wznowienie okoliczności, w konfrontacji z dotychczas zebrany materiał dowodowy, będącym podstawą zapadłych w sprawie orzeczeń, nie wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo pomyłki sądowej, co miałyby pociągać za sobą konieczność wznowienia zakończonego już postępowania.

Niemniej, już tylko dla porządku, Sąd Najwyższy zwraca uwagę na kwestie następujące.

Analiza przedmiotowego wniosku prowadzi do konkluzji, że w ocenie jego autora, skazany K. K. w żadnej mierze nie był współsprawcą zabójstwa A. M., natomiast w przypadku pokrzywdzonego F. M. przyczyną jego zgonu wcale nie było m.in. działanie samego skazanego, albowiem jego śmierć nastąpiła dopiero po pewnym czasie z innych powodów. Tak więc nie można było przypisać skazanemu K. K. popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. oraz z art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k., a co najwyżej przestępstwa rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 1 k.k. lub z art. 280 § 2 k.k.

Na poparcie swoich tez wnioskodawca wskazuje, że po wydaniu prawomocnego wyroku ujawniły się nowe fakty i dowody wskazujące na niepopołnienie przez skazanego zbrodni zabójstwa A. M. (w szczególności w postaci depozycji P. S. – poprzednio G.) oraz takie, które wskazują na popełnienie przez skazanego wobec F. M. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. lub z art. 280 § 2 k.k. (dowody wymienione w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 19 stycznia 2023 r. skierowanego do Prokuratury Rejonowej w Zgierzu), a nadto w toku toczącego się wówczas postępowania karnego dopuszczono się przestępstw, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia Sądu (w tym ostatnim przypadku autor wniosku wskazuje na stronie 14, że dotyczy to „wniosku dowodowego punktu 15 wniosków dowodowych wniosku o wznowienie” – tyle tylko, że ten akurat wniosek (s. 10) dotyczy dopuszczenia dowodu z opinii biegłego chirurga specjalizującego się w leczeniu oparzeń i nie do końca można zrozumieć intencję autora wniosku o wznowienie, jakiego to przestępstwa miano by się dopuścić w toku dotychczasowego postępowania, skoro dopiero teraz postulowany jest wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność genezy powstania oparzeń u F. M.).

W tym względzie należy jednak zauważyć, że ogromna większość zawartej we wniosku o wznowienie argumentacji odnośnie przyczyny zgonu F. M. oraz kwestionowanego współudziału skazanego K. K. w zabójstwie A. M. jest w istocie rzeczy przywołaniem z akt sprawy znacznych fragmentów ustalonego przez Sąd orzekający stanu faktycznego, depozycji przesłuchiowanych w sprawie osób (wyjaśnień oskarżonych), danych z dokumentów oraz treści opinii biegłych, a nadto literatury fachowej i orzecznictwa sądów. Z powyższego autor wniosku wywodzi, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do wydania o takiej treści wyroku, jaki ogłosił Sąd Okręgowy w dniu 12 czerwca 2001 r. (sygn. akt IV K 259/00), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 marca 2002 r. (sygn. akt II AKa 32/02), gdyż był niekompletny i wymagał szczegółowego uzupełnienia, a dokonane w sprawie ustalenia faktyczne nie odpowiadały prawdzie. W tym jednak rzecz, że te wszystkie dowody, które w ocenie obrony nie dawały podstaw do wydania wyroku skazującego w takiej jego postaci, były przecież znane orzekającym merytorycznie w sprawie Sądom i absolutnie nie mogą stanowić podstawy do wznowienia postępowania w oparciu o przesłankę *propter nova*. Nie jest bowiem możliwe w postępowaniu o wznowienie – przez Sąd wznowieniowy – dokonywanie oceny trafności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, oceny wiarygodności poszczególnych dowodów, ani też rozważanie, czy w dotychczasowym postępowaniu należało przeprowadzić jeszcze szereg innych dowodów. Prawomocnemu wyrokowi przysługuje bowiem domniemanie prawdziwości poczynionych w nim ustaleń faktycznych, a postawy wznowienia są ściśle określone w przepisach procedury karnej i nie można ich wyklądać rozszerzająco. Na gruncie omawianej sprawy mogłyby to być oczywiście podstawy związane z ujawnieniem się nowych faktów lub dowodów, albo też dopuszczeniem się w trakcie dotychczasowego postępowania karnego przestępstw, a i to pod warunkiem, że w ich świetle wydany wcześniej wyrok był w istocie błędny, tyle tylko, że takich okoliczności w przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy nie stwierdza.

Jeżeli chodzi o współudział skazanego K. K. w zabójstwie A. M., to wniosek o wznowienie opiera się głównie na przywołaniu, wzajemnym zestawieniu i analizie pewnych fragmentów zebranych w sprawie dowodów – i co trzeba ponownie podkreślić, doskonale przecież znanych orzekającym w sprawie Sądom – które w

ocenie obrony wykluczają współsprawstwo skazanego w tej zbrodni zabójstwa, ale w żadnej mierze nie są to przesłanki do wznowienia postępowania o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

Odnosnie zabójstwa F. M. obrona również przywołuje fragmenty ustaleń faktycznych, wyjaśnień oskarżonych oraz opinii biegłych i wywodzi z tego, że śmierć tego pokrzywdzonego – wbrew ustaleniom Sądu – nie była wynikiem działania oskarżonego (i innych współdziałających), ale nastąpiła zupełnie z innych przyczyn. Na tę ostatnią okoliczność obrona nie przywołuje jednak żadnego faktu lub dowodu, lecz jedynie snuje dowolną hipotezę i postuluje, aby przeprowadzić szereg dowodów, które być może te przypuszczenia potwierdzą. Nie ma więc w tym względzie żadnej rzeczowej podstawy do wznowienia postępowania, gdyż nie ujawnił się nowy fakt lub dowód, który wcześniej nie byłby znany, a obecnie snucie teoretycznych wywodów, wbrew dotychczasowym ustaleniom, jest jedynie dowolną spekulacją.

Nie sposób zgodzić się z wnioskodawcą, by w celu „dokonania prawidłowej rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy” dopuścić dowód z depozycji K.K. skoro był on wielokrotnie przesłuchiwany w sprawie – nie tylko w postępowaniu przygotowawczym, ale również przed Sądem.

Podobnie należy odnieść się do wniosku o dopuszczenie dowodu z depozycji P. S. (uprzednio – G.), który w toku dotychczasowego postępowania miał szeroką możliwość – i z niej skorzystał – złożenia wyjaśnień co do przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia.

Te same względy nie uzasadniają dopuszczenia dowodów z zeznań R. Ł., M. Ł., H. M. czy też listów wysyłanych przez P. S. do skazanego oraz obrońcy skazanego do M. Ł. i P. S..

Za nieprzydatne w postępowaniu o wznowienie należy uznać postulaty obrony o dopuszczenie dowodów związanych z próbą wykazania charakterystyki przewlekłego zapalenia wątroby, czy charakterystyki ASR oraz dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów oraz psychologa w zakresie stanu zdrowia psychicznego skazanego i jego poczytalności *in tempore criminis*, skoro kwestia poczytalności skazanego była przedmiotem opinii biegłych lekarzy psychiatrów, a obecnie nie ma żadnych rzeczowych podstaw w postaci dowodów lub faktów, by ją

kwestionować, a postulaty obrony w tym zakresie są luźnymi spekulacjami, przedstawiającymi jedynie medyczne informacje o charakterze ogólnym, bez ich zindywidualizowania do osoby skazanego K. K. i czasu popełnienia przestępstwa.

Jeżeli chodzi jeszcze o kwestie związane ze śmiercią F. M. i wnioskami dowodowymi na tę okoliczność, to – co zresztą wskazano już wyżej – kwestia ta była przedmiotem badania i rozważań Sądów orzekających w tej sprawie, a sugestie obrony, że śmierć pokrzywdzonego nastąpiła z przyczyn niezależnych od działania skazanego (stan jego zdrowia, prawidłowość jego leczenia, etc.), jest niczym nie popartą spekulacją.

Odnosząc się z kolei do kwestii związanych z podnoszonymi przez obronę możliwościami popełnienia w toku dotychczasowego postępowania przestępstw, to ponownie należy przypomnieć, że podstawą wznowienia nie może być np. jakiegokolwiek postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa lub o umorzeniu postępowania z uwagi na przedawnienie karalności.

W tym względzie należy zatem wskazać, że faktycznie w dniu 19 stycznia 2023 r. pełnomocnik K. K. (a obecnie obrońca skazanego), złożył do Prokuratury Rejonowej w Zgierzu zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na nieumyślnym spowodowaniu śmierci F. M., zmarłego 13 lutego 2000 r. w P. w B. lub/i na narażeniu F. M. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia podczas pobytu w Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym w Z. w okresie od 8 stycznia 2000 r. do 2 lutego 2000 r. oraz w P. w B. w okresie od 2 lutego 2000 r. do 13 lutego 2000 r., tj. przestępstw stypizowanych w art. 155 k.k. oraz art. 160 § 1 k.k. Jak wynika z treści pisemnej odpowiedzi Prokuratury Krajowej na wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania – prokuratura w dniu 31 maja 2023 r. wydała postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z uwagi na przedawnienie karalności.

Także w piśmie z dnia 12 lutego 2023 r. obecny obrońca skazanego K. K. złożył do Prokuratury Rejonowej w Zgierzu zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na przekroczeniu uprawnień i niedopełnieniu obowiązków przez funkcjonariusza policji aspiranta P. K. pełniącego w latach 1999-2000 służbę w jednostce Policji – Komendzie Powiatowej Policji w Zgierzu, podczas realizacji czynności służbowych dochodzeniowo-śledczych i

procesowych w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego w formie śledztwa do sprawy IV K 259/00 w referacie Sądu Okręgowego w Łodzi – o czyn z art. 148 § 1 k.k. i in., które skutkowały szkodą interesu publicznego – dobra wymiaru sprawiedliwości oraz prywatnego, w tym prawa do obrony, prawa do rzetelnego procesu oraz prawa do sądu K. K. oraz innych podejrzanych ww. postępowania przygotowawczego, tj. przestępstwa stypizowanego w przepisie art. 231 § 1 k.k.

Prokurator Rejonowy w Zgierzu postanowieniem z dnia 21 lutego 2023 r., nie weryfikując informacji przekazanych przez zawiadamiającego, odmówił jednak wszczęcia śledztwa wobec stwierdzenia, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu.

Podsumowując należy zatem stwierdzić, że złożony przez obrońcę skazanego wniosek o wznowienie postępowania kwestionuje w istocie rzeczy dotychczasową ocenę przeprowadzonych dowodów oraz dokonane na tej podstawie ustalenia faktyczne, a wnioskowane dowody mają na celu bądź to zdeprecjonowanie dotychczasowych ustaleń, bądź to dopiero „znalezienie dowodów”, które przedmiotowy wniosek czyniłoby zasadnym. Nie przedstawiono w nim jednak żadnych rzeczywistych nowych faktów lub dowodów, które nie były znane tak orzekającym w sprawie Sądom, jak i stronom postępowania, w tym skazanemu, które podważałyby zasadność wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi, ani też nie wykazano, aby w toku dotychczasowego postępowania dopuszczono się przestępstw.

Trafnie zatem w pisemnej odpowiedzi na wniosek obrońcy skazanego prokurator Prokuratury Krajowej wskazał, że stanowi on próbę instancyjnej, w istocie swojej apelacyjnej, kontroli – korzystającego z domniemania prawidłowości i zgodności z prawdą – prawomocnego orzeczenia sądowego wydanego w sprawie K. K. i sprowadza się generalnie, nie do wykazania okoliczności uzasadniających wznowienie postępowania, lecz do – opartego o autorską analizę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy – kwestionowania ustaleń sądowych.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[a!]